

Propietat de Déu

Dc, 26/08/2020 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Seguint la lectura de la carta de Pau als Romans, aquest diumenge estrenem un nou tram de la carta que va de 12,1 a 15,13. Els vuit primers capítols de la carta són una elaborada exposició doctrinal; en els capítols 9 -11, Pau mostra com Déu porta a terme el seu projecte salvador tant pels jueus com pels pagans. Avui entrem en l'última part que és la més exhortativa a diferència de la resta de la carta més dogmàtica. En llegim els dos primers versets del c. 12 (Rm 12,1-2). En aquesta part hi trobem recomanacions per a poder portar, tant a nivell personal com comunitari, una vida cristiana que sigui una resposta adequada a tot el que s'ha exposat a la resta de la carta.

El nostre text comença dient: "Per la misericòrdia que Déu ens té us exhorto". Pau ha parlat a 11,30-31 de la misericòrdia de Déu, ara, connectant amb el que ha dit anteriorment, invoca aquesta misericòrdia perquè creu que és ella la que dona autoritat i força a la seva exhortació. Tot el comportament cristià, del que anirà parlant Pau en els capítols que segueixen, no és altra cosa que la resposta a la misericòrdia de Déu que cal entendre com amor generós i entranyable. L'autoritat de Déu que faculta l'apòstol per exhortar es fonamenta en la misericòrdia de Déu. Aquesta marca l'estil que ha de tenir l'autoritat en les comunitats cristianes on es combinen el caràcter absolut i indiscutible de l'exhortació amb la calidesa amorosa que aquesta ha de tenir a fi d'inspirar una total confiança.

"Ofereu-vos vosaltres mateixos com una víctima". Vosaltres mateixos tradueix els termes grecs: "ta sômata umon" els vostres cossos. Pau pensa que la persona humana va sempre inseparablement unida a un cos, per això, en parlar de la resurrecció afirma que el cos corruptible passa a ser un cos incorruptible (1Co 15,42), d'una manera o altra sempre hi ha cos. Quan parla, doncs, dels vostres cossos es refereix a tota la persona. La traducció "vosaltres mateixos" estalvia haver de fer aquesta interpretació.

Quan es parla d'ofertament de víctimes, als jueus els venia immediatament al cap els sacrificis d'animals que es feien al temple de Jerusalem. Els cristians de Roma, provinents del paganisme, coneixien sobradament la sumptuositat dels sacrificis que es feien en els magnífics temples de la ciutat. Sacrifici vol dir fer sagrat, és a dir, quelcom que pertany a l'ordre profà, a l'àmbit de la vida de cada dia, es destrueix a fi que no pugui ser utilitzat en l'àmbit quotidià i passi a entrar en l'àmbit de Déu, es converteix en propietat de la divinitat. El cristià que s'ha ofert com a víctima passa a ser propietat de Déu. Aquest sentit de propietat Pau l'expressa quan diu: "Ja no sóc jo qui visc, és Crist qui viu en mi" (Gl 2,20) i també: "Tots vosaltres per la fe sou fills de Déu en Jesucrist" (3,26).

Els sacrificis jueus com els pagans que oferien víctimes animals, primícies de les collites o qualsevol altra mena de dons queden invalidats davant un Déu que no es complau amb aquesta mena de dons, sinó que el que vol és l'entrega generosa de la persona. En tant que la mort de Jesús és l'entrega de la seva persona al Pare, aquesta mort pot ser entesa com a sacrifici que n'invalida qualsevol altre.

Pel cristià que ha ofert la seva vida a Déu i ha passat a ser-ne propietat seva, és normal que deixi d'emmotllar-se al món present. Els cristians de Roma, capital de

l'imperi, tenien moltíssimes oportunitats d'emmotllar-se al món: diversions, riquesa, comoditats. No emmotllar-se al món requereix un canvi existencial que Pau ja ha exposat en el capítol 6 en parlar del baptisme. Aquest actua en la vida de la persona anul·lant el que és vell i fent néixer quelcom radicalment nou. Aquesta transformació ha de permetre al cristià discernir en cada situació de la vida allò que és agradable a Déu.

Diumenge 22 durant l'any. 30 d'Agost de 2020.